

рнословия, хваналъ братия прѣчь за ухото и му наложилъ четиридесетъ дневенъ карцеръ. Той билъ законътъ, той наложилъ и присждата. Другъ пжтъ, въ даскалската стая на калоферската академия, която по своя образецъ редъ захванала вече да съперничи на други подобни съ минало и заслуги, се завързала прѣпирня около въпросътъ за методата на обучението, за прѣдметитѣ, които трѣбва да се изучаватъ въ тая академия и колоритътъ, който трѣбвало да се дава на цѣлото обучение. Даскалъ Ботю, както казахме, съ нови понятия, и като единственъ законъ въ своята академия, ималъ право да твърди, че прѣподаванията трѣбва да ставатъ по „новата метода“, прѣднина трѣбва да се дава на историята и граматиката, безъ да се забравятъ и другитѣ прѣдмети, а на обучението по всѣка възможность да се дава духътъ на нѣкаква народность. Единъ отъ неговитѣ двама другари Сотираки Зафировъ и гъркътъ Славиди, именно втория, който не отбиралъ какво крие въ сжщността си понятието народность, но разбралъ че ще е нѣщо противно на неговия панеленизмъ, се помжчилъ да възрази на даскалъ Ботю. Тоя, безъ да дообяснява субективната политическа смисълъ, която криела тая дума — неблагоразумие, което здържаниятъ даскалъ не можелъ да си позоли при оние обстоятелства, — гръмналъ като хала: Ти ли знешъ повече, който си се училъ изъ цариградскитѣ хамбари, или азъ! — И въпросътъ се смѣталъ за приключенъ. — Тамъ, дѣто резонитѣ на логиката били безсилни, даскалъ Ботю си служилъ съ друга сила, произтичаща отъ неговото високо положение....

III.

Единъ отъ най-голѣмитѣ съврѣменни нѣмски революционери, наслѣдникъ на комунистическитѣ идеи на К. Маркса и на неговата революционна диалектика, признаваше въ своята автобиография, че малко или